

tip
harmonie

CD

Antonio
Vivaldi

Concerti
Florilegium

1 CD Channel Classics
CCS 8495

(distribuce Studio Matouš)

Text: A, N, F. Nahráno: 1995. TT: 61.30. DDD. Alternativa: Il Giardino Armonico - 4 z uvedených skladeb na 3 různých CD (Teldec).

Titulů obsahujících některé z více než 500 koncertů A. Vivaldiho se na světovém gramofonovém trhu objevují

každoročně desítky, možná i stovky. Málokterý z nich je však možno doporučit k souvislému poslechu od začátku do konce. Recenzovaná nahrávka tvoří čestnou výjimku. Anglický soubor Florilegium si na svoji desku vybral dva méně proslulé dvojkonzerty (pro varhany, flétnu resp. housle a smyčce), čtyři komorní koncerty s variabilním obsazením (zobcová a příčná flétna, hoboj, smyčce a basso continuo v různých kombinacích) a jednu triovou sonátu - a vybíral zřejmě přepečlivě. Popisovat ve své době revoluční formu Vivaldiho koncertů by bylo nošením dříví do lesa, spíše se zaměříme na to, jak se interpreti s Mistrovou veskrze živočišnou hudbou vyrovnali. Entusiasmus, energie, vitalita, barva - to jsou slova, která se objevují nejčastěji v kritikách vystoupení Florilegia. Zahanbeně přiznávám, že mě nenapadá výstižnější charakteristika. Právě nápadité využívání barevných kombinací nástrojů, zvláště v continuu, je pro ansámbl typické - viz nahrávka Telemannových koncertů a sonát vydaná roku 1993 či majestátní začátek závěrečné sonáty z desky recenzované - zvuková pyramida na velmi pevných základech basových nástrojů. Osvěžující působí fakt, že cembalo zazní jen v první a poslední skladbě desky, jinde obstarávají harmonickou výplň varhany a nástroje loutnové rodiny, koncert D dur (RV 92) je dokonce nahrán jen v obsazení flétna, housle a cello. Předpokládá se, že komorní těleso mezinárodního renomé má zvládnutou ansámblovou techniku, v tomto případě je však oblíbené slovní spojení „dokonalá souhra“ příliš slabé. Nabízí se srovnání s pojetím italského souboru Il Giardino Armonico, který se nahráváním Vivaldiho koncertů systematicky zabývá. Co se týče energetického náboje, nevidím podstatného rozdílu mezi oběma ansámbly - z nahrávek obou souborů se na posluchače valí v míře u barokních těles zřídka slychané, rozdílný je způsob zpracování - IGA se velmi často pohybuje na hranici maximálního fortissima, možná až za ní (vzhledem k povaze nástrojů - věc vkusu posluchače), využívají efekt náhlých dynamických změn, prostě divočina, Florilegium si počíná elegantněji - spolehlivě pohřbívá tezi o terasovité dynamice barokní hudby, subtilnější zvuk varhanních dvojkonzertů se vyšplhá maximálně do mezzoforte i v tutti pasážích. Vlastně až v závěrečné trisonátě La Follia předvedou, že taky dovedou hrát nahlas a rychle. Tam, kde IGA řeže, Florilegium hladí. Netroufám si soudit, které pojetí koresponduje lépe s duchem Vivaldiho temperamentní hudby - obě jsou pro mé ucho maximálně přesvědčivá. Do rozkošného Allegra s chaconnovým basem z koncertu RV107 v podání Florilegia se snad ani nelze nezamilovat, zkrátka: žádejte u všech dobrých (kniha)-kupců.

Jan Kvapil